

Петя Дубарова
Ноцна приказка

Разхождах се по спящата алея
във царството на размислите свои
и Вечер благородна като фея
прегръщаше ме в своите покои.

Над мене като резен бял от диня
увисваше прималиво луната
и тази вечер беше синя, синя,
на звуци и на цветове богата.

Но както крачех в тишината гъста,
зад мен долитна някой, тихо седна
и някой ме погали с хладни пръсти,
обърнах се нататък и погледнах.

И чудо... беше кацнал тъй безшумен,
до мен довялякъл беше своя шапър
с издути бузи и добър, и румен,
до мене беше кацнал Вятър.

„Аз идвам отдалече – тъй прошепна –
и моята родина е прекрасна,
земята моя е великолепна,
със синя нощ и утрин чиста, ясна.

Там няма зима, винаги е лято
и вечна е ваканцията лятна,
от нея няма, няма по-богата,
по-хубава, по-свежа, благодатна.

Там хиляди блестящи портокали
търкалят се безгрижно по земята,
лимони златни, чудно заблестяли,
търкулват се в ръцете на децата.

Морето не е никога зелено
и бури в него никога на вият,
то има цвят на облаци червени
и дивни брегове вълните мият.

Дърветата са винаги зелени,

цветя добри навсякъде се пукат
и залезите пурпурночервени
прекрасно над страната дивна рукват.

Ела, о, мило, хубаво момиче,
хвани се ти за дрехата ми бяла,
в света най-бързо аз от всички тичам
да идем в страната засияла!“

Аз бях готова мигом да се метна
и с вятъра да литнем над морета,
пред мен желях в този миг да светне
нечуваната приказна планета.

Но моята звезда над мен блестеше
и гледаше ме, звезден дъх прибрала,
морето свийта песен спряло беше
и музиката нощна беше спряла.

И яворът ръцете си протегна
съвсем като човек и мен загледа,
на рамото ми тишина натегна,
зарадвана от своята победа.

Луната изпитателно надвисна,
загледа ме, дъха си бял стаила,
и Вятър не посмя да свисне,
о, всяка нота беше се прикрила!

„От моята родина не познавам
по-хубава, по-пъстра, по-богата,
тя може да не е така голяма,
но тука най-щастливи са децата!

Какво, че тука няма портокали,
какво, че няма дъхави лимони,
нима децата там далеч са яли
и ябълки – по-сладки от бонбони?!

Нима и грозде с шепи те са брали
и дюли на полица са редили?
В училище нима са те четяли,

изпълнени със радост и със сили...“

И цялата природа заговори
и вятърът отнякъде повея,
но мигом тъмнината се разтвори,
вълшебникът загуби се във нея.

След миг аз пак по спящата алея
заета пак от размислите свои
разхождах се, а Вечер като фея
прегръщаше ме в своите покои.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6037>]